

Himnaríki.

I.

»Visa sunt Palatia«, o. s. frv. segir Swedenborg í einum af skemtilegustu köflum ritsins um Himnaríki og Helvíti: »Jeg hef sjeð hallir á himnum; eru það svo göfuglegir bústaðir að þeim verður ekki lýst; þökin glóa sem hið skíra gull, en veggirnir eins og dýrir steinar.«

Sama segir í Völuspá:

Sal veitk standa
sólu fegra
gulli þaktan
á Gimlé.

(Gimlé þ. e. Himli þ. e. himni?) En annars segir Snorri Sturluson svo: »at annarr himinn sje suðr ok upp frá þessum, ok heitir sá Andlangr, en hinn þriðji himinn sje enn upp frá þeim, ok heitir sá Viðbláinn; ok á þeim himni hyggjum vjer þenna stað vera, en Ljósálfar einir hyggjum vjer at nú byggvi þá staði.« Eins og menn sjá, farast Snorra ennþá betur orð en Völuspá, og þurfti þó mikið til. Swedenborg segir eins og Snorri, að himnarnir sjeu þrír og englar byggja hinn æðsta himinn; og er það eftirtektarvert, hvað þeim kemur vel saman um þetta; en ekki hafði Snorri þetta úr kristindóminum, eða Swedenborg sitt vit úr Eddu.

Snorri lýsir hinum himnesku bústöðum, og nefnir ýmsa þeirra; þar heitir einn Glitnir, sá er fagur mjög; þar er Bilskirnir; það hús bílar ekki; þar heitir enn staður Ókólnir; aldrei mun þar vera kalt inni; þá eru Brimir og Vingólf. Og fleiri staði segja nefnir Snorri, þá er goðin byggja.

II.

Nú held jeg auðvitað ekki, að þeir hafi rjett fyrir sjer í því Snorri og Swedenborg, að himnarnir sjeu þrír; þeir eru talsvert fleiri. Herschel hefur talist svo til, að nálægt 20 miljónum sólna muni vera í vetrarbrautinni, og þá er óhætt að gera ráð fyrir meir en 100 miljónum jarðstjarna; og »himnarnir« eru náttúrlega jafnmargir og stjörnurnar. En vetrarbrautin er ekki annað en eya í geimnum, þó að hún sje miljón biljónir rasta af enda og á, að því er Arrhenius telur. Þessu og ýmsu í þessa átt hefur mönnum hætt við að gleyma, þegar þeir hafa verið að tala um annan heim, enda ekki vitað margt af því, sem menn hafa ekki komist að fyr en á síðari tímum. Hugmyndirnar um annan heim stafa mest frá tímum og mönnum, sem of lítið hafa vitað um þennan, þó að upptök þeirra hugmynda sjeu annarsstaðar, sem enn mun sagt verða. Það eru til sólrir 2 miljónir málna að þvermáli og meir, svo að vor mikla sól mundi sýnast lítil við hliðina á þeim. Og þar sem jarðfræðin gerir ráð fyrir, að á þessari jörð hafi lífin verið lífað með viðleitni í vitáttina, svo að hundruðum skiftir af áramiljónum, þá getur lítill vafi verið á því, að til eru hnettir þar sem telja verður aldur lífsins í þúsundum eða jafnvel tíu þúsundum áramiljona, og þar sem þó hugsandi verur hafa getað komið upp á þessari »litlu og »ungu«

jörð, þá má gera ráð fyrir vitandi lífverum á miklu æðra stigi annarsstaðar í geimnum. Og þegar vjer reynum að hugsa þetta efni, virðist eðlilegt að gera sjer í hugarlund, að á öðrum hnöttum kunní að lífa þær verur, sem þegar hafa sigrað dauða og rotnun, og hafa stefnt svo vel á leið til alvískunnar, að þær víta á aðra lnnetí, en verða þó að styðjast við skynsemi þeirra sem þar búa, af ástæðum sem jeg held mætti skýra, þó að jeg geri það ekki að sinni; og er þá skiljanlegt að sú þekking hljóti þó að vera ófullkomin um lnnetí, sem eru eins og þessi jörð, þar sem í rauninni enginn getur vítur kallast einþá, og þar sem heimskan er svo voldug enn, að margt verður og stefnir að því ástandi sem nefnist Helvíti, og jafnvel er erfitt, ef ekki ókleift fyrst um sinn, að koma hinum skynsöm-ustu jarðarbúum, sem kalla sig menn, í skilning um að slík vitan sem jeg drap á, geti átt sjer stað. Frh.

21.—26. júní.

Helgi Pjeturss.